

הצקורבים

לרביה"ק מוהר"ן עברסלב זיע"א

חיים טובים // נקודות אור בנתיבות החיים

דבר העורך

אלול מן התורה מניין?

מי המציא את אלול? האם יש לזה בכלל מקור, ואולי בכלל זו המצאה של המשגיחים?...

אלול – לא כתוב בתורה.

'חודש הראשון' (ניסן), 'חודש השלישי' (סיון) ו'חודש השביעי' (תשרי) כתוב בתורה. אבל חודש השישי (אלול) – לא. והאמת, שגם ראש השנה שכן כתוב בתורה – לא כתוב שזה 'יום הדין', אך על כך בהזדמנות אחרת. אלול, ועוד כהכנה ליום הדין – בוודאי שלא כתוב.

זה אמנם לא כתוב בתורה, אבל זה הגילוי הראשון של 'פנימיות התורה'. מי ש'חידש' את זה – הוא משה רבינו. כשעלה להר בפעם השלישית, היה זה בראש חודש אלול עד יום כיפור, שאז הוריד את הלוחות השניות. ואז, הפכו הימים האלו לימי רצון ורחמים, עד עצם היום הזה.

מעניין לגלות, שהנושא הזה ממשיך להיות אך ורק 'פנימיות התורה' – לאורך כל ההיסטוריה. לאחר משה רבינו, הבא בתור שמזכיר את 'אלול' כמושג – הוא רבי שמעון בר יוחאי, רבן של ישראל בפנימיות התורה. בזוהר הקדוש על הפסוק 'ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים' מבואר שהכוונה היא לחודש אלול, שהוא חודש של תשובה והתקרבות.

אחרי הזוהר הקדוש, יש לזה אזכורים קלים מאד בדברי חז"ל והגאונים. אבל הביטוי הממשי שהוא מקבל הוא רק בזמן האריז"ל, שגילה 'כוונות' מיוחדות לחודש אלול, ובכך הפך אותו להלכה ולמעשה לחודש מיוחד עם הנהגות מיוחדות. בעקבות כך החלו המנהגים המוזכרים בשולחן ערוך והרמ"א, באמירת סליחות ותקיעת שופר.

ומי שהפך את זה ממש ל'נושא' ששמו 'אלול'. כלומר, לחודש שכל הדיבור נסוב סביב 'אלול', עם כל מיני התעוררות והנהגות מיוחדות בכל נושא ועניין – היה הבעל שם טוב ותלמידיו הקדושים, כפי שניתן לראות בספריהם הקדושים ובספרי הדורות. משם זה התפשט גם לעולם הישיבות ולכל העולם, והדבר פלא.

המסקנא הראשונה והעיקרית מכך הוא, שהגישה ל'אלול' מוכרחת להיות גישה של 'פנימיות' ולא של 'נגלה'.

'פנימיות התורה' – הוא בעצם ה'קודים' שמאחורי התורה, או במילים אחרות 'הסודות' מהחדר הפנימי. אלו הם הכלים והאמצעים שעל ידם

שלום לקוראי הגליון הנכבדים!

בגליון שלפנינו נפתח בחיזוקים אקטואליים נפלאים במדור חיים טובים, נתחדש עם מאמר נפלא ומשיב נפש במדור משיבת נפש, לאחר מכן נכנס למדור ללכת עם תורה – ניצוצות אורה בהבנת תורת רבינו הקדוש – נמשיך בלימוד תורה ט, נעבור למדור נקודה בפרשה ביאור בפרשה מאת הרב אליהו עטיה שליט"א, ונסיים במדור מתחדשים מהנעשה בישיבת 'נהירו דאנפין' בירושלים.

בברכת שבת שלום ומבורך העורך

עלון 'המקורבים' ©

ליצירת קשר, לתרומות, להצנחת שם, לקבלת הגליון באימייל, למוקדי ההפצה, ולפרסום בגליון: פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: 42 או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM

ניתן לתרום (וכן לקבל את הגליון עד לביתכם) דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ! וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318. או דרך קו 'המקורבים' בשלוחה: 09. תזכו למצוות!

נשמח לקבל כל חומר לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומיקום עיר! (אפשר שם וכתובת בדו"מ, ולציון זאת). עם זאת, אין התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (יתכנו הרבה סיבות, גם טכניות), בהצלחה!!

השיעורים הקבועים						
יום	חודש אלול	הדף היומי מסכת עירובין	משנה ברורה עמוד היומי 'דרשו'	ליקוטי מוהר"ן ח"א	ליקוטי הלכות חלק ח	העמוד היומי בווה"ק
ז	ב	יג	חורה	צה:	רסג	כט
א	ג	יד	תקו, ג-ד	צג:	רסד	כט
ב	ד	טו	תקו, ה-ט	צד:	רסה	ל
ג	ה	טז	תקו, א-ב	צז:	רסו	ל
ד	ו	יז	תקו, ג-ד	צה:	רסז	לא
ה	ז	יח	תקו, ד	צח:	רסח	לא
ו	ח	יט	חורה	צח:	רסט	לב

התורה הנלמדת בחברות 'דתי' העולמית: ליקוטי מוהר"ן, חלק שני, תורות פה-ט.

אלול אינו עוסק ב'כמות' אלא ב'מהות'. אלול אינו עוסק בלהראות כמה אתה 'רחוק', אלא כמה אתה 'קרוב'. והוא לא דורש עוד 'עשייה' אלא יותר 'בירור' ו'בהירות' במה שממילא כבר עושים.

במאמרים הבאים בעז"ה נשתדל להתמקד בכמה וכמה נקודות מרכזיות של 'אלול' - המבוססות על פנימיות התורה. ואשר יתנו לנו גישה מפוכחת ומעשית לחודש אלול, מתוך מפחיד ומועיל.

שאיננה מסתדרת כלל עם הכללים של התורה, אלא פשוט 'עוקפת' אותם.

'הקוד' ו'הסוד' הראשון והמרכזי של פנימיות התורה - הוא חודש אלול. ולכן הוא בדווקא 'לא' כתוב בתורה, כי הוא עוסק במשהו ש'מאחורי הקלעים'. ורק מתוך כך ניתן לגשת לאלול. וזה אומר בקיצור ש:

אנו יכולים לזכות לקיום התורה. אם זה באמצעות הבנת מהות התורה ומצוותיה, ואם זה באמצעות גילוי דרכים 'עוקפות' תורה, שהמרכזי שבהם הוא 'תשובה',

שעון מעורר

מה ההבדל בין שעון מעורר - לאזעקה בצבע אדום? למה כששומעים אזעקה - נבהלים, וכששומעים שעון מעורר - לא נבהלים אלא 'מתעוררים' (או ממשיכים לישון...)?!

יהודי יקר, נרדמת קצת ונפלת לכל מיני חלומות ופנטזיות. הגיע הזמן להתעורר ולחזור הביתה, למקום האמתי שלך, להיות קרוב לה! וזה מה שהוא היה אצל הצדיקים - מישהו שדופק בדלת, ואומר: הגיע זמן מנחה, או במושגים שלנו: הגיע זמן ארוחת צהריים...

אבל כאשר זה הופך להיות אזעקה, אתה שומע שופר - אתה שומע צרות ועונשים, רואה פרוץ זועם, ומרגיש חוטא ורשע. זה הרגשה של משהו מפחיד, ש'גדול עלינו'. לא פלא, שהוא גורם ללחץ, או גרוע יותר, להתאבנות שהופך לציניות. וכך נהפך האלול המתוק מ'אני לדודי ודודי לי' למשהו שצריך לקרוע מלוח השנה.

השופר המתוק, כפי שלימדונו הצדיקים, אומר לנו: ישנת עמוק ילדי, ואתה לא רוצה להיות בתרדמת כל החיים. אז הנה, באתי להעיר אותך ונלך ביחד לבית הכנסת. היש מתיקות גדולה מזו? זה הרי ממש חרוזים עם המזמור 'לדוד, ה' אורי וישעי' - שגם אותו 'משום מה' אומרים באלול?!

שעון מעורר מצלצל - כשצריכים לקום ליום חדש, או להיזכר באיזו מטלה. לא מדובר במשהו מפחיד או מלחיץ, אלא במשהו שאנחנו מוכנים לקראתו, יודעים במה מדובר, וערוכים אליו. כל שנשאר הוא 'לעורר' אותנו מהשינה, ולהתחיל את התהליך הבריא והמוכר של היום החדש.

לא כן כששומעים אזעקה. האזעקה מודיעה על משהו שאנחנו לא יודעים איך להתמודד אתו. הוא לא תלוי בנו, ולא ביכולת שלנו להתמודד אתו. ובקיצור: הוא מעדכן על משהו ש'גדול מאתנו'. ולכן, הוא מעורר בהלה, או במקרה החמור יותר, גורם להתאבנות. שני תגובות של 'היסטריה'.

תקיעת שופר, סליחות, ואלול - לא אמורים לשמש כאזעקה, אלא כשעון מעורר.

כמו שהשעון מעורר, מזכיר לך לקום ליום חדש. כך השופר מזכיר ואומר לנו:

בראש חודש אלול - מתחילים לתקוע בשופר ולומר סליחות.

מה המטרה של תקיעת השופר והסליחות, ומה בעצם המטרה של כל ה'אלול'? לכאורה כדי להתעורר. אבל לפעמים (או יותר) - במקום 'להתעורר', נבהלים ונלחצים, או לחילופין, נעשים אדישים ומאובנים.

יש כאן תהליך אבסורדי. בכל חג ומועד, ובכל נושא ביהדות - אנחנו יודעים שיש ירידת הדורות, 'פעם' היו מרגישים שבת / פסח / תפילה / יראת שמים - בצורה חזקה מאד, ו'היום' חלש יותר. זה מוכר ולגיטימי. אבל כשזה מגיע לנושא של אלול וימים נוראים - זה לא 'ירידת' הדורות אלא משהו אחר לגמרי. זה לא נהיה 'חלש' יותר, אלא נהיה ההיפך הגמור.

כולנו מכירים בעל פה את התיאורים על חודש אלול - איך שהוא היה נראה פעם, אם זה בשיבות, ואם זה בחצרות הצדיקים. יודעים לצטט את מה שהיו אומרים בנובהרדוק 'כל השנה צריך להיות אלול, אבל אלול זה הרי אלול... יודעים לספר על הדגים שרועדים, ולצטט את האמרה 'כמה עלינו לרעוד על כך שאנחנו לא רועדים'.

וכל התיאורים והציטטות האלו והאחרות - לא רק שאינם מעוררים, אפילו לא חלש, אלא אדרבה, גורמים לאדישות או לגיחוך... ובמקרה הטוב (אם הוא קיים, ואם אפשר לקרוא לזה 'טוב') - הוא גורם ללחץ ועצבים. מה הסיפור?!

הכי פשוט שיש

מה צריך לעשות באלול? שאלת המליון. ואולי פשוט צריך 'לא לעשות'?! או מדויק יותר: לא להתמקד ב'עשייה' אלא ב'מהות'.

כי הוא פשוט לא יכול להיגמר אם היית גוי – זה היה נגמר, אבל אתה לא.

ובגלל שאתה לא, יש מערכת 'עוקפת' שנקראת 'ג' מדות, שבכלל לא מתחשבת ב'נתונים' אלא ב'קוד הבסיסי' – שה' אוהב אותך ויהי מה. אלול, תשובה, ולוחות שניות – באים לומר מסר בסיסי מאד: יש מצב שהלוחות יכולות להיות שבורות [וצריך להיזהר מזה], אבל אין מצב שהקשר שלך עם ה' יהיה שבור.

זה אמנם לא יכול להיות כתוב בלוחות ראשונות, כי זה 'לא רשמ', אבל זה כן מופיע עם לוחות שניות כי זה 'אמת'.

ואם כך, אז כבר למה לא להשאיר את הלוחות שלמות? אם אין לחץ, ואתה בכל מקרה קרוב, אז למה לא ליהנות מזה? תלמד, תתפלל, תעשה מצוות, ותיהנה. כי באמת אין דבר יותר טוב מזה, אם רק תוציא משם את המרכיב של ה'לחץ' וה'חייב'.

כשאתה בלחץ ממשוהו שאתה 'חייב' להצליח בו, קרוב לוודאי שלא תצליח. כל נסיון, וכל ספק נסיון, מספיק רק שמשוהו לא בדיוק כשורה 'הוא אמר בשעה שש, וכבר שש ודקה'... – מערער את היציבות, ועלול לגרום לנפילה, מה שאכן קרה.

הלוחות השניות – לא מורידים כהוא זה מחומרת הלוחות הראשונות, אבל באים לספר לנו עוד כמה דברים, 'סודות' מהחדר'. הלוחות השניות מספרות לא רק מה 'צריך', ואיך החיים 'אמורים' להיראות – אלא מה באמת קורה, ומה הם החיים בעצמם.

הסוד של אלול, הוא: אני לדודי ודודי לי. זו אכן לכאורה הזמנה ל'תנועה', אבל גם ובעיקר 'עובדה'. אתה קרוב לה', וה' קרוב אליך. זאת עובדה, ויודע מה, גם אם לא תרצה...

הלוחות השניות ניתנות לא 'במקום' הראשונות, אלא 'ביחד' אתם. הלוחות השניות מצטלמות על 'רקע' של לוחות שבורות. כלומר גם אם לא עמדת במשימה, והלחות נשברו והם עדיין שבורות, הסיפור לא נגמר.

קבלנו את התורה, ומעדנו. ביום בו שהיינו אמורים לקבל את הלוחות הראשונות – הם נשברו, וחזרו כלעומת שבאו. זאת אומרת שמשוהו השתבש, לא עבד לפי התכנית ולא התאים לכללים. ובכן, מה הפתרון? לוחות שניות.

משה רבינו עולה שוב לשמים, להביא שוב את הלוחות. במחנה ישראל תוקעים בשופר ומזהירים שלא ליפול שוב באותה טעות, ואכן, הוא חוזר לאחר ארבעים יום עם לוחות. והפעם, הכל בסדר. הלוחות הגיעו בשלום, וקיימים בידנו עד עצם היום הזה.

מה ההבדל? האם הלוחות השניות, הם אותם לוחות רק במהדורה שניה? אם כן, האם לא היה אפשר פשוט 'לתקן' את הלוחות הראשונות? ומה בעצם 'שמר' עלינו שלא ליפול בפעם השניה כמו בפעם הראשונה?

יש הבדל מהותי – בין שתי הפעמים, ובין שתי הלוחות – הראשונות והשניות. הלוחות הראשונות היו מאד רציניות ונוקשות. הם באו לספר לנו מה 'צריך' לעשות, ואיך אמורים החיים 'להיראות' לכתחילה, וגם מה יקרה אם לא. כשהייתה מעידה, התורה בעצמה הסכימה לקביעה 'ועתה הניחה לי ויחר אפי בהם ואכלם' ח"ו. כי מה לעשות – זו תורה, וזו שכרה.

ניתן לקבל את 'החיזוק היומי' 'חיים טובים' ישר לכתובת המייל: yefabian@gmail.com

קו "המקורבים"

077-31-40-331

שמעו ותחי נפשכם

אנשי ירח

אני צריך לזכור כל חיי ולא לשכוח את הדיבור המנחה שאומר: 'מעט זה גם טוב'. כזה דאה וקדש. ברגע שאתה מראה סימן לקב"ה שאתה שייך, הוא מוציא אותך ממצרים

אור של חרות

ראש חודש אלול, עם היותו האחרון בחודשי השנה, מביא אתו תמיד הרגשה של התחלה חדשה. הוא כולו 'לקראת'. לקראת ראש השנה, לקראת החגים בכלל, ובפרט לקראת הימים הנוראים הבאים עלינו לטובה באהבה.

ומה מתאים יותר מלעסוק בדיבור על ראשי חודשים והתחלה חדשה.

עם ישראל נצטוו על מצוות קידוש החודש עוד במצריים, וזה אומר שמצוות קידוש החודש קשורה למעבר מעבדות לחרות. זאת המצווה שהתחילה להוציא את עם ישראל מהמציאות המשעבדת של מצרים ופתחה להם אור של חרות בנפש, בתפיסה ובהבנה.

מהי בעצם מצוות קידוש החודש?

עם ישראל מונים ללבנה. ללבנה יש את המחזוריות שלה, באמצע החודש היא גדולה ושלימה ויפה, ואז היא הולכת ומצטמקת עד שהיא נעלמת בסוף החודש. אחרי שהיא נעלמת לגמרי, היא שבה ומתגלה בצורה של פס אור דקיק שלמחרת מתעבה מעט ואחרי יומיים מתעבה מעט יותר, עד שבאמצע החודש היא שוב שלימה.

כיצד מקדשים את החודש? מחפשים את מולד הלבנה, מעידים עליו, ואז נקבע החודש החדש ויחד איתו כל תאריכי המועדים של עם ישראל. זו מצווה קריטית, שהתורה כולה תלויה בה.

כאשר משה רבנו שמע מהקב"ה את העניין של קידוש הלבנה, הוא התקשה לעמוד על הגדר של המצווה הזאת והגמרא במסכת ראש השנה מספרת לנו שהקב"ה ענה לו: "כזה דאה וקדש". הקב"ה הראה לו פס דקיק של אור ירח שמתחדש, והסביר לו שכשרואים 'כזה', מקדשים את החודש.

במשך מאות בשנים, עד שסידרו את הלוח הקבוע, קידוש החודש היה תלוי בכך, ששני עדים ראו את פס האור

הדקיק של הירח מתגלה ומיהרו לבית מקדש בירושלים להעיד על כך.

בעדויות על נושאים אחרים, דיני ממונות או דיני נפשות, יש הרבה סעיפים ודינים שפוסלים עדים או פוסלים עדות, יש הרבה הסתייגויות והרבה זהירות. לעומת זאת, במצוות קידוש החודש, בודקים את העדים בכמה גדרים בסיסיים ותו לא. העד צריך להיות לא שיכור ולא שקרן, אבל מעבר לזה, עדותו של כל יהודי, גם הפשוט ביותר, מתקבלת.

יכול להיות אדם פשוט שבפשוטים, סבל או משלוחן, שסיים את עמל יומו והיה בדרך הביתה ופתאום הרים עיניים לשמיים וראה פס דקיק של אור. הוא עולה על הסוס, רוכב לבית המקדש ומוסר את העדות שלו. יהודי נוסף לא ישן טוב באותו לילה, יצא לשבת במרפסת, ופתאום ראה גם הוא פס דקיק של ירח מתחיל להתגלות, הוא עולה על הסוס ויוצא בדהרה לבית המקדש...

שניים אלה, שעדותם התקבלה, קבעו את הכול! מתי יימנעו מחמץ או מתי יחול יום כיפור. מדהים איך כל יהודי מורשה להשפיע בסוגיה קריטית כזאת שהתורה כולה תלויה בה.

כמו הירח

הירח עצמו הוא לא בננה דקיקה או חוט שיערה, הירח עצמו הוא גוף שלם. כשאנחנו רואים אותו באמצע החודש, אנחנו רואים גם שמימי עגול, יפה ומאיר. אבל המהות שלו היא שלמרות גדלו ושלמותו, הוא כל הזמן עובר זמנים של הסתרה. הוא נולד לאט ומתגלה לאט, וממש מיום השיא שלו הוא מתחיל להיחסר ולהתמעט עד שהוא נעלם לגמרי, ואז מחכים לראות שהוא שוב יתגלה ויצין ממנו משהו.

עם ישראל נמשל ללבנה, ועד הגאולה המהות שלנו היא כמו הירח. זה המצב של עם ישראל בכללותו וזה המצב של כל אחד מאתנו. אנחנו ירחים כרגע.

עד שתהיה גאולה שלימה, החיים שלנו בנויים על כיסוי והתגלות. המהות שלנו מתגלה ונעלמת, מתכסה ומתקטנת. קצת מצליחה לגדול, אבל ברגע שהיא גדלה היא שוב נכנסת למצב של התקטנות והתמעטות. ככה אנחנו.

מצאת סימן

המצווה הקדושה של קידוש החודש אומרת שברגע שמצאת סימן לירח, גילית את הירח כולו. כשפס האור הדקיק מתחיל להאיר הוא מראה לנו שהירח כולו קיים כאן, אמנם מכוסה עדיין, אבל יש ממנו סימן.

הצדיקים אומרים שיש דיבור מפורש וישנה שפת סימנים. כשאדם מסמן משהו למישהו בלי מילים, זה מעיד על קשר, זה מבוסס על ההכרות שבינינו, זה מבוסס על זה שאתה מביין למה אני מתכוון. אני לא יכול להגיד את הדברים בצורה ברורה אחת, אבל אני רומז לך שירח שלם מסתתר מאחורי החרמש הדקיק. לפעמים אנחנו עושים למישהו סימן והוא הולך עם זה הרבה זמן וחושב, למה הוא התכוון? מה הוא רצה לרמוז לי?

שפת הסימנים היא ביטוי עמוק לקשר, וזו מהות המצווה שהצטוונו עליה במצרים, מצווה שנעשית רלוונטית מחדש היום, ערב הגאולה האחרונה. הקב"ה אמר לנו במצרים, ואומר לנו שוב היום: אני רוצה לספר לכם שהקדושה שלכם מתבטאת מעבר למילים, בשפת הסימנים.

כמו שהחודש מתקדש באמצעות סימן, הציץ לך חרמש הכי דקיק ואתה כבר הבנת מזה שיש ירח וקידשת אותו, ככה אני, כשאני מחפש יהודים, אני מחפש סימן. אני מחפש איתות, אני מחפש גילוי קטן של רצון ובחירה, שיהיה ה"כזה דאה וקדש" שלו.

לא נקבעים לפי גודלנו

לכאורה תמוה, למה לא נקדש את הירח באמצע החודש, כשהוא במלואו,

קו 'חניכי הישיבות' – ברסלב:

בני התורה חניכי-הישיבות המקורבים לאורו של
רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א - 077-31-40-331

שלוחה: 1	הודעות ועדכונים.
שלוחה: 2	לשמיעת חלק מהגליונות הנפלאים שע"י 'הקבצ'.
שלוחה: 3	1 - לשיעורים וכנסים שנמסרו למקורבים. הרב ישראל מאיר גלינסקי שליט"א: 3 - לשיעורים לפי נושאים \ על ליקוטי מוהר"ן. 4 - שיעורים משנת תשע"ט. 0 - לכל השיעורים אחרונים.
שלוחה: 4	1 - שיחת חברים \ הודעות מאזינים. 2 - להשארות הודעה למאזינים. 3 - לשלוחת 'הליכה עם תורה' - 'חברות תמימי דרך'. 4 - למענה וייעוץ.
שלוחה: 5	סיפורי התקרבות וראיונות.
שלוחה: 6	1 - פניני ליקוטי מוהר"ן על התורה. הרב שרגא זילברמן: 2 - שיעורים בליקו"מ. 3 - שו"ת ברסלב. 4\5 - שיעורים מכלל משפיעי אנ"ש. 6 - שיחות ומכתבי מוהרא"ש. 7 - הזוה"ק בלשה"ק. 8 - דברי גדולי ישראל במעלת לימוד עמוד היומי בזה"ק.
שלוחה: 7	1 - שיעורים ברחבי הארץ. 3 - חברותות ברחבי הארץ. 2 - להשארות הודעה לביקוש שיעור או חברותא.
שלוחה: 8	1 - שירי ברסלב שורשיים. 2 - שירי ברסלב חדשים 4\3 - שירים כלליים. 5 - שירי 'דרשו'. 6 - תיקון הכללי בניגון. 7. נוסחאות התפילה של הימים הנוראים.
שלוחה: 9	1 - שידור חי.
שלוחה: 0	0 - הודעות קבועות ונחוצות. 1 - הצטרפות לרשימת התפוצה. 2 - להסרה. 3 - לקבלת 2 פרקי תהילים. 4 - השעה כעת. 5 - זמני היום. 6 - לקבלת מס' אישי למערכת. 9 - לתרומות באשראי (דרך 'קהילות').

כוחות פועלים עלי ומשגעים אותי מבפנים ומבחוץ. מה אני מבין בכלל על השלווה שלי, איך משיגים אותה ואיך היא בורחת. כל כך יש לי טענות וביקורת על עצמי וכל כך בקלות אני מרגיש לא בסדר, אבל אני בכלל לא יודע שום דבר על הירח שלי, למה הוא מכוסה. אני בכלל לא מבין את המהות של המאבקים והניסיונות של חיי. הכול בהסתרה כל כך גדולה.

אנשי ירח

אנחנו לא יכולים להיות במלוא תפארתנו. אין לנו אפשרות כזאת. אנחנו בגלות. לא רק בגלות חיצונית, אלא גם בגלות פנימית. לא רק בגלות של גוף, אלא גם בגלות של נפש ושל רוח. אני לא יכול להיות סבלן מהבוקר עד הבוקר תמיד ולעז. מי שתואר לנו אנשים מתוקים ויקרים שתמיד חייכו ותמיד היו שלווים, עשה לנו עוול גדול. הקב"ה לא ברא מלאכים על פני האדמה ואין כזה דבר אדם שתמיד שליו. אם אדם הוא שליו במיוחד, זה אומר שיש לו דרך להכיל המון עצבים ולהתפייס איתם ואז הוא חוזר להיות שליו.

כאן את כל הטוב השלם. כרגע עדיין מכסות הקליפות. עננים מסתירים. התאריך של החודש גורם. הרבה דברים עוברים על היהודי הקדוש והמתוק הזה. הרבה דברים עוברים עלי והם מכסים אותי בוך. גלים, עייפות, חוסר ב-B12 ובברזל, חוסר במילים טובות ובעידוד, צחיחות מחום ומקשה. כבר לא רואים ממני לא הרבה רוח ולא הרבה נעימות ולא הרבה סבלנות.

אבל אם יש פס דקיק של ניסיון, אם יש געגוע ורצון, זה אומר שיש את הכול.

אני לא לא-קיים. אני רק מכוסה. זה כל הסוד שלנו כעם ישראל.

מה אנחנו יודעים

כשאנחנו רואים יהודים שנראים פשוטים ופתאום מציץ מהם שייכות לקודש, כבוד לקודש, מצוות שהם כן מקיימים, אנחנו מתרגשים. מדוע? בגלל ה'כזה ראה וקדש'.

מה אנחנו יודעים על סיפורי חיים של אנשים. מה אני יודע על הסיפור חיים שלי. מה אני מבין בכלל איזה

בכל פארו, עיגול ענק ומאיר שאי אפשר להתעלם ממנו? בכל חודש נערוך 'הג אמצע החודש' שבו נראה את הירח מלא ונקבע לפיו את מועדי הזמנים. מדוע לא?

מפני שיש כאן רמז מאוד עמוק על המסע של עם ישראל מאז שהתחלנו, לאורך כל הדרך, עד לגאולה. אנחנו לא נקבעים לפי גודלנו ותפארתנו. רוב הזמן אנחנו בכלל לא נמצאים במצב הזה. נכון שיש לנו לעיתים זמנים גדולים ומאירים, אבל תמיד הם הולכים ונחסרים. לכל יהודי יש זמנים מפוארים, אבל הם מיד מתכסים ונעלמים.

והקב"ה רוצה להסביר לנו, שהסוד העמוק של הקשר בינינו, הוא סוד של סימן. לא צריך שלם, לא מחפשים עיגול מלא. מספיק סימן, כי הסימן מעיד על הכול.

יש את הכול

אנחנו צריכים לשנות את התפיסה הפנימית שלנו ולהבין שאם יש מעט טוב, אז הכול טוב. אם הציץ אור קטן מתוך חושך גדול, זה מעיד שיש

על הפרשה // פנינים על פרשת השבוע לאור תורה זו

לא תירא מהם

"כי תצא למלחמה על איבך וראית סוס ורכב עם רב ממך לא תירא מהם כי ה' א-להיך עמך המעלף מארץ מצרים (פרק כ פסוק א).

וכתב האור החיים הקדוש לפרש הדברים על מלחמת היצר וז"ל: "כי תצא למלחמה וגו'. אולי שרמז הכתוב מלחמת האדם עם יצרו, ובא להסיר מלבבו מורך, ואמר כי תצא למלחמה הידועה שאין גדולה ממנה, והנה במלחמה זו יש ב' דברים קשים לאדם שמתישים כוחו, א' הוא שאינו מלומד במלחמה כמו שהוא מלומד ורגיל במין מלחמה זו יצרו הרע, ב' שהרכבת האדם חובקת דברי היצר בכל אשר יאמר אליו בענייני האיסור לגנוב ולגזול ולגאות ולאכול כל אשר תאוה נפשו, וזה ימנעהו מלשמוע אל דברי התורה והמצוות, ומה גם אחר שנכשל בעבירות רבות שיתוספו כוחות הרע שנולדו ממעשיו הרעים כמו שפירשתי במקומות אחרים והרי הוא ביניהם כחררה שאין לה הופכין.

"לזה בא דבר ה' כאן ואמר כי תצא למלחמה וראית בעיני שכלך סוס ורכב, סוס כנגד מה שהוא היצר סוס מוכן למלחמה מה שאינו כן האדם, רכב כנגד הרכבת האדם שנוטה וחושקת לדברים,

וזהו ה' אלקיך עמך" שכשאתם יודע שה' אלקיך עמו, עי"ז הוא מכניע את כל הקליפות המסבבים אותו וממילא נכנעים כל הקליפות.

ויש להוסיף ולהמתיק בזה דהנה מבואר בהמשך הפרשה שהכהן אומר "שמע ישראל" וכו' ואמרו חז"ל (סוטה מב ע"א) שבא לרמז בזה שאף אם אין בידם אלא זכות של שמע ישראל עי"ז מנצחים במלחמה, ולעניינינו יש לפרש הדבר ג"כ על מלחמת היתר על פי דברי האוה"ח ה', שע"י שמע ישראל יכולים לנצח את כל הקליפות והסט"א, כי שמע ישראל הוא בחי' הדיבור אמת לידע שה' אלקינו אחד והוא תמיד איתנו, וכשאתם מדבק עצמו אל האמת הזאת עי"ז נכנעים כל הקליפות והסט"א.

צדק תרדוף למען תחיה

צדק צדק תרדוף למען תחיה וירשת את הארץ אשר ה' א-להיך נתן לך (פרק טז פסוק כ), יתבאר היטב על פי דברי רבינו שעיקר החיות מקבלין מהתפילה, ולתפילה זוכים ע"י אמת, נמצא שע"י בחי' צדק צדק תרדוף שהוא חיפוש האמת, זוכין להתפלל ועי"ז זוכים לחיות, וזהו "למען תחיה", כי עי"ז זוכים לחיות, והוא נפלא מאוד.

ואומרו עם רב ממך כנגד כוחות הרע שניתוספו ממנו מצד מעשיו הרעים כמו שאמרנו, אף על פי כן בא דברו הטוב ואמר לא תירא מהם, והטעם הוא כי ה' א-להיך עמך פירוש הן אמת אם היית בא למלחמה בכחך אין בך כח לעמוד במלחמה זו אבל כיון שה' א-להיך עמך כחו גדול להצילך, כי כשאתם אדם ליטהר ימינו יתברך מקבלתו ונדבק לה' והוא יכניע מציריו".

והוא נפלא מאוד שזה ממש העניין המבואר במאמר כְּשֶׁאַתָּם עוֹמְדִים לְהִתְפַּלֵּל, אֲזִי בְּאֵימִים מְחֻשְׁבוֹת זְרוֹת וקְלִפּוֹת וּמְסֻבְּיָן אוֹתוֹ, וְנִשְׁאַר בְּחֶשֶׁךְ וְאִין יָכוֹל לְהִתְפַּלֵּל, וְכוּ' וְדַע, שֶׁעַל יְדֵי אֱמֶת זוֹכֶה לְמִצְאָה הַפֶּתַח, כִּי עֵקֶר אוֹר הַמְּאִיר הוּא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים כ"ז): "ה' אוֹרִי וְיִשְׁעִי", וְעַל יְדֵי שֶׁקָּרָה הוּא מְסַלֵּק אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שמות כ): "לא תִשָּׂא אֶת שֵׁם ה' לְשׁוֹא", כִּי עַל יְדֵי שׁוֹא מְסַלֵּק אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כִּי "דָּבָר שֶׁקָּרִים לֹא יִכּוֹן לְנַגֵּד עֵינָיו". אֲבָל עַל יְדֵי אֱמֶת, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹכֵן עִמּוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים קמ"ה): "קְרוֹב ה' לְכָל קוֹרְאֵיו לְכָל" וְכוּ', וְכִשֶּׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עִמּוֹ, הוּא מְאִיר לוֹ אֵיךְ לְיִצֵּא מִהַחֶשֶׁךְ הַמוֹנֵעַ אוֹתוֹ בְּתַפְלָתוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "ה' אוֹרִי".

חשיבת נפש - המשך

שאתה, ולא הכישלונות שבינתיים... ככל שתאמין בזה ותתפלל על זה, תקבל מן השמיים סיוע לגלות את זה.

אנחנו צריכים ללכת עם העיניים המאמינות האלה, המחפשות סימנים לטובה. בי ובכל מי שסביבי, ובכל יהודי באשר הוא, הכי חילוני או הכי חרדי. הכי גלוי ופשוט ומתוק או הכי מרוחק ועטוף באלף קליפות. בכל יהודי יש פס של אור. צריך רק למצוא אותו.

שבעזרת השם יבוא אלינו אלול מתוק ונפלא שעוד לא היה כמוהו, עם המון קרניים של אור עד שכל התפארת תתגלה. ובינתיים, אם נדע לשמוח בפס האור שמתגלה, כבר אחזנו בתפארת כולה, וכבר אפשר לקדש. ■

יש לנו זמנים במילואנו, אחר כך זה קצת נחסר, ולאחר מכן אתה ממש נעלם. אל תתייאש, אם לא היום אז מחר הכוח יחזור ותחזור גם התקווה. הלבנה תמיד נולדת. עוד לא היה חודש שהיא לא נולדה בו. אנחנו תמיד נולדים.

ואני צריך לזכור כל חיי ולא לשכוח את הדיבור המנחה שאומר: מעט זה גם טוב. כזה ראה וקדש. ברנע שאתה מראה סימן לקב"ה שאתה שייך, הוא מוציא אותך ממצרים.

רבי נחמן מברסלב אומר: תחפשו בעצמכם את הטוב ותאמינו שאתם זה מי שאתם רוצים להיות, כי זה הסימן שמעיד על כולכם. הכיסופים והגעגועים והאדם שאתה רוצה להיות - זה מה

החיים של כולם גועשים וגבוהי גלים. אין אנשים בלי בורות. אין מציאות של ירח מלא לאורך כל החודש. אין כזה דבר. כולנו, כל עם ישראל, הגנו אנשי ירח.

כשתהיה גאולה, האור שלנו יתגלה ולא יחסר יותר וגם הלבנה תחזור לכל גדולה המקורי. אבל בינתיים היא מלווה אותנו בנאמנות מראשית הבריאה ועד התיקון השלם ומלמדת אותנו כל חודש מחדש את סוד ההתחדשות. הכיסוי והגילוי, ההופעה וההיעלמות, הפאר והקטנות.

הסכמה פנימית

אנחנו צריכים שתהיה לנו הסכמה פנימית: עכשיו אתה במילואך (וב"ה,

נקודה בפרשה

// הרב אליהו עטיה שליט"א

"שְׁעָרֶיךָ" – למה לא נאמר 'עריך', גם תיבת "לְשִׁבְטֶיךָ" לכאורה מיותרת

"שִׁפְטִים וְשִׁטְרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר ה' אֱ-לֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לְשִׁבְטֶיךָ וְשִׁפְטוֹ אֶת הָעָם מִשִּׁפְט צֶדֶק" (דברים טז, יח). ופירש"י: "בְּכָל שְׁעָרֶיךָ", בכל עיר ועיר. וכן הוא בגמ' בסנהדרין (דף טז:). ולכאורה קשה, מדוע לא אמר הכתוב 'בכל עריך', וכך לא נבוא לטעות לחשוב שעל כל שער משערי העיר צריך להעמיד בית דין. ובפרט שתיבות "אֲשֶׁר ה' אֱ-לֹהֶיךָ נָתַן לָךְ", מובן יותר שהם מדברות על הערים בארץ ישראל שנתן לנו הקב"ה, ולא על השערים שבחומה, שאותם בני אדם בונים.

וכן יש להבין את התיבות "אֲשֶׁר ה' אֱ-לֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לְשִׁבְטֶיךָ", שמשמע שהכוונה שהשערים שהם הערים, הקב"ה נותן אותם לשבטים. וזה קשה, מדוע מזכיר כאן שהקב"ה נותן את הערים לשבטים, דמה ענין זה למצות "שִׁפְטִים וְשִׁטְרִים תִּתֵּן לָךְ", ולכן פירש"י שאין הפסוק כפשוטו, והכוונה שתיבת "לְשִׁבְטֶיךָ" הולכת על תחילת הכתוב "שִׁפְטִים וְשִׁטְרִים תִּתֵּן לָךְ" – "לְשִׁבְטֶיךָ", שמצוה לעשות סנהדרין לכל שבט ושבט, ואם יש שתי שבטים בעיר אחת צריך לעשות סנהדרין קטנה לשבט זה וסנהדרין קטנה לשבט זה.

ונראה ששתי שאלות אלו מתיישבות רבינו בלקוטי מוהר"ן (קמא, תורה רפ"ו) המדברת על הפסוק דידן, וכתב וז"ל: כי יש 'גן עדן', והם שני בחינות: 'גן ו'עדן' (כמבואר בברכות לד:). על הפסוק [בראשית ב, י] "וַיִּנְהָר יְצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן" שעדן לחוד וגן לחוד, וביניהם יש נהר, והם בחי' 'חכמה עילאה' ו'חכמה תתאה', (פי', ד'עדן' – היא בחי' 'חכמה עילאה' – לימוד פנימיות התורה, ו'גן' – הוא בחי' 'חכמה תתאה' – לימוד פשטי התורה). כי עיקר 'תענוג גן עדן', הוא השגת 'חכמת אלקות' – היינו 'חכמה עילאה' ו'חכמה תתאה', שהם בחי' 'גן עדן' כנ"ל. אך לזכות לזה, אי אפשר כי אם ע"י השערים, (כי אם לא מוצא את השערים של גן עדן – איך יוכל להיכנס לשם). כי יש שערים – היינו בחי' 'שערי

מרום ריבוי המחשבות שיש בדרך כלל, נחלש אצל האדם ההתלהבות שאמורה להיות באופן טבעי בתפילה, כי באמת כשעומד האדם לפני המלך, הרי אין לשער עוצם ההתלהבות והשמחה שאמורה להיות מנת חלקו, וכלשון חז"ל (מדרש שוחר טוב ומובא בספר מסילת ישרים פרק יט): 'א"ר אייבו כשתהיה עומד לפני להתפלל יהא לבך שמה עליך שאתה מתפלל לא-להים שאין כיוצא בו', אלא שריבוי המחשבות הזרות שטורדות את האדם בתפילה, מחלישים באופן טבעי את ההתלהבות שאמורה להיות בתפילה, וזה מה שמזכיר כאן רבינו שאז באים כל המחשבות הזרות, והאדם "נשאר בחושך" היינו גם כשאינו הולך אחרי המחשבות, אבל עכ"פ הוא נשאר בחושך ואינו זוכה להתפלל כראוי ובהתלהבות כפי שהיה אמור להיות.

'וזהו עוצם תקף הגלות, הנה שגלות הנה נפלה התפלה מאד ואין שמים על לב להתגבר להתפלל כראוי וכל זה מחמת שהסטרך אחרך מתגברת מאד ומתפשטת על האדם ומסבבת אותו בכמה וכמה מיני בלבולים עד שאי אפשר לו להתפלל כלל, עד שמחמת זה כמה וכמה בני אדם כמעט הרב נתאשו עצמן מן תפלה בכונה ומתפללים רק

(שמות כ): "לא תשא את שם ה' לשוא", כי על ידי שוא מסלק את הקדוש ברוך הוא, כי "דבר שקרנים לא יכון לנגד עיניו". אבל על ידי אמת, הקדוש ברוך הוא שוכן עמו, כמו שכתוב (תהלים קמ"ה): "קרוב ה' לכל קוראיו לכל" וכו', וכשהקדוש ברוך הוא עמו, הוא מאיר לו איך ליצא מהחשך המונע אותו בתפלתו, כמו שכתוב: "ה' אורי".

הנה בזה מתחיל רבינו לבאר את עיקר העצה של המאמר, כי אף שהתפילה מעלתה גדולה כל כך, שעיקר החיות מקבלים ממנה, והיא גורמת בחי' זווג ופרנסה למעלה ולמטה, וכל שפע העולמות תלויים בה כמו שנתבאר לעיל (אות ב) מתחיל רבינו לבאר את הצד השני שיש קושי גדול מאוד להתפלל, כי כשאדם עומד להתפלל באים כל המחשבות זרות ומבלבלים אותו עד שהוא נשאר בחושך ואינו יכול להתפלל.

ויש בזה שני נקודות, נקודה אחת הוא החושך שבא ע"י המחשבות זרות עצמם שמבלבלים את האדם מאוד ומושכים אותו להיכנס אליהם במקום להכניס את כוחו באותיות ותיבות התפילה הקדושות, ונקודה שנייה שגם כשאינו פונה אל המחשבות הזרות עצמם, אבל

בארץ שְׁעָרֶיךָ, וצריך להעלות את השער מטביעתו כדי להיכנס בו.

ומבאר רבינו כיצד עושים זאת, וז"ל: ודע שע"י לימוד פוסקים, זוכין להיות מלך ומושל בארץ, ואז יכולין להעמיד ולהקים השערים שטבעו בארץ, וזה בחי' (משלי כט, ד) "מֶלֶךְ בְּמִשְׁפַּט יַעֲמִיד אֶרֶץ" – במשפט דייקא, היינו ע"י משפט שהוא משפטי ודיני התורה, דהיינו לימוד 'פוסקים' המבררים משפטי ודיני התורה, עי"ז נעשה מלך ומושל, ועי"ז יוכל להעמיד ארץ, ואז מעמיד ומקים ומגלה השערים שטבעו בארץ, שע"י זוכין לגן עדן כנ"ל.

היינו שעל ידי לימוד שולחן ערוך שהוא 'הלכה פסוקה', רק אז התלמיד חכם נקרא 'מלך', כי מה שאמרו בגמ' (גיטין סב.) 'מאן מלכי רבנן', הוא דוקא תלמיד חכם שיש בידו 'הלכה פסוקה', כי תלמיד חכם ששואלים ממנו הלכות ואינו יודע להשיב, הוא אינו 'מלך', כי

גן עדן, שע"י זוכין לכנוס לגן עדן, להשיג חכמה עילאה וחכמה תתאה, אך אלו השערים גנוזים וטמונים בארץ, בחי' (איכה ב, ט) "טָבְעוּ בְּאֶרֶץ שְׁעָרֶיךָ" (ראשי תיבות שב"ט – כדלהלן בהמשך התורה), וצריכים לזה בעל הבית על הארץ שיהיה מושל בארץ, שיוכל להוציא ולהקים ולהעמיד השערים שנטבעו בארץ, עכ"ל רבינו.

ומבואר, שמפרש רבינו את תיבת "שְׁעָרֶיךָ", וכן תיבת "לְשִׁבְטֶיךָ", שהם מוקשות בפסוק דידן (למה כתב "שְׁעָרֶיךָ" – ולא 'עריך', ולמה בכלל כתב תיבת "לְשִׁבְטֶיךָ"), שתיבות אלו באו לרמז סוד כיצד משיגים 'תענוג גן עדן' – היינו כיצד נכנסים לגן עדן, כי הקושי להיכנס לגן עדן, הוא מחמת שלא יודעים איפה הוא השער. והטעם שלא מוצאים את השער, הוא מחמת שהשער טבע ומתכסה בארץ, כמו שכתוב "טָבְעוּ

בְּפֶה לְבַד בְּלִי כְּוֹנֵת הַלֵּב כָּלֵל, מְחַמֵּת שְׂנֵדָמָה לָהֶם שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהִתְגַּבֵּר עַל רַבּוּי הַמּוֹחֲשׁוֹת הַמְּבַלְבְּלִין מְאֹד (ליקוטי הלכות, תנוכה, הלכה ו אות ג).

ומגלה לנו בזה רבינו עצה נפלאה שהעיקר הוא לדבר את הדיבור באמת, היינו שלא לחפש דווקא את ההתלהבות וההתרגשות וכדו' שבתפילה, שזה עיקר מה שהקליפות מנסים לקחת לאדם ועי"ז משאירים אותו לגמרי בחושך, אבל אם האדם לא מתעקש דווקא לכוון בהתלהבות, אלא להיצמד לאמת של המילים בתכלית הפשיטות, לשמוע את מה שאומר בפיו, ולהבין שאכן כל מילה שאומר היא אמיתית, כגון שאומר גדול ה' ומהולל מאוד, להבין ולהפנים שאכן ה' גדול ומהולל מאוד, אף אם אין לו בזה שום הרגשה, וכן בכל פסוק ובכל שבח ובכל בקשה, ועי"ז האדם יכול להיכנס לתפילה בכל מצב גם כשהוא מלא טרדות, והוא שרוי בתכלית החושך, כי לזה אין צריך שום סיוע חיצוני, של התרגשות והתלהבות.

והעיקר שע"ז שהוא מדבק את עצמו אל ה"אמת", ע"ז הוא מאיר עליו את אור השי"ת בעצמו, כי אמת הוא אור השי"ת בעצמו, ועי"ז מאיר עליו

לא עושים על פיו כלום, כי אינו יודע לענות דבר הלכה. ולכן דוקא תלמיד חכם שיוודע לענות הלכה בכל מקום ששואלים אותו, היינו שבקי בפוסקים - שולחן ערוך שהוא הלכות פסוקות, הוא שנקרא בשם 'מלך'. ורק תלמיד חכם כזה, יכול להעמיד ולהעלות את השערים הטובעים, בבחינת "מלך במשפט יעמיד ארץ".

והביאור בזה, כי הנה הטעם ש"טבעו בארץ שעריה" (ראשי תיבות שב"ט), פירש"י באיכה ב' פירושים: א) מדרש אגדה לפי שחלקו כבוד לארון שנאמר (תהלים כד, ז) "שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאִשֵׁיכֶם" (ע' שבת ל), לפיכך לא שלטה בהם בריה וטבעו בארץ. ורבותינו אמרו (בסוטה דף ט). מעשי ידי דוד היו, לפיכך לא שלטו בהם אויבים, ע"כ. ואלו ואלו דברי אלה"ם חיים, היינו שמחמת שני הפירושים: שחלקו השערים כבוד לתורה, וגם כי נעשו על ידי המלך דוד

מאיר לו האמת ועולה בתכלית העליה עד לשמים' (ליקוטי הלכות, שם).

ועניין זה הוא עצה נפלאה בדוק ומנסה, וכבר זכו רבים על ידי עצה זאת להתפלל בכונות הלב, אף על פי שהיו בחשך גדול מאד ונדמה להם שאי אפשר להם להרים עצמם להתפלל בכונה, ועל ידי שקימו עצה זאת בפשיטות שחתרו והתנגעו לדבר הדבור על כל פנים באמת כמו שהוא, על ידי זה נפתח להם אורו יתברך והתחילו פתאם להתפלל בהתלהבות וחייות גדול' (ליקוטי הלכות, נוקי שכנים, הלכה ה אות א).

באופן סגולי אור עצום שמסלק את כל הקליפות, ועי"ז יזכה בסוף לאור והתלהבות בתפילה [אבל צריך לזה סבלנות כי הקליפות מתגברים בכל פעם מחדש אבל אעפ"כ בכל פעם שהאדם מדבק את עצמו לאור האמת, הוא ממשיך על עצמו באותו רגע אור עצום שאין לשער ואין לתאר, ומלבד זאת הוא יזכה בסוף לאור והתלהבות וכנ"ל], כי אף על פי שהקול היוצא באמת עומד במקום נמוך מאד בחינת סלם מצב ארצה, בחינת אמת מארץ תצמח, אף על פי כן יוראשו מניע השמימה, כי תכף שמדבר הדבור והקול של אמת

ומסיים רבינו השגה זו, כיצד נרמז כל זה בפסוק, וכתב וז"ל: וזהו "שפטים ושטרים תתן להם בכל שעריך אשר ה' אלהיהם נתן להם לשבטיהם" - שב"ט ר"ת "טבעו בארץ שעריה" - היינו השערים שנטבעו בארץ. וזהו "שפטים ושטרים תתן להם וגו', כי השופטים ושוטרים שהם בחי' המנהיגים והמושלים בארץ (בחינת 'מלך' כנ"ל). וזהו "שפטים" דייקא, כי העיקר ע"י משפטי התורה בחי' פוסקים בחי' "מלך במשפט יעמיד ארץ", עי"ז נתגלית השערים שנטבעו בארץ, וזהו "תתן להם בכל שעריך - לשבטיהם", כי השופטים והשוטרים מקימין (ומוציאים) השערים שנטבעו בארץ, וזהו "בכל שעריך - לשבטיהם", כי הם מקימין ומגלית השערים שנתעלמו בחי' "טבעו בארץ שעריה". הם מקימין אותם ע"י המשפט שלהם, דהיינו לימוד פוסקים, בחי' "מלך במשפט יעמיד ארץ", עכ"ל.

בעצמו, לכן לא שלטו בהם האויבים. וכדי להוציא אותם מטביעתם, צריך לעורר את שני הבחינות הללו: א) בחינת התורה - שחלקו כבוד לארון, בחינת המלכות של דוד - שנעשו על ידו, ואז אפשר להוציא את השערים הטובעים מהארץ. ולכן דוקא על ידי תלמיד חכם 'פוסק הלכה' - שלומד הרבה פוסקים ובקי בשולחן ערוך הנקרא לפי רבינו 'מלך', הוא דייקא, יש לו את שתי הבחינות הנ"ל: של 'תורה' (כנגד הכבוד שחלקו לארון), ושל 'מלך' (כנגד מה שנעשו ע"י דוד המלך), ויכול להוציא בגזירתו את השערים. ויכול להשיג חכמה עילאה וחכמה תתאה שהם שתי בחינות 'גן' ו'עדן' הפרטיים שלו, ע"י שמגלה את השערים של הגן עדן השייכים אליו, (ולכן ענין זה הוא עבודה פרטית לכל אחד, למצוא את שערי הגן עדן שלו).

"בחורים בתוך תוכם מלאים בכיסופים וברצונות גבוהים ושואפים רק לעבוד את ה', וצריך רק להדריך ולכוון אותם...."

שיחה מרתקת עם הרב אליהו אורנשטיין שליט"א ראש ישיבת ברסלב 'נהירו דאנפין' אשר פותח בפנינו את דרכו המיוחדת לחינוך והכוונת הבחורים לעלות בדרך ה' מתוך אור בהירות הדרך...

איך עושים את זה? עם כל הבלבולים מבחוץ איך אפשר לתפוס בחור ולמשוך אותו ללמוד תורה?

אכן זו תקופה עם הרבה בלבולים והרבה אפשרויות שנפתחים לפני הבחורים שלא היו בעבר, ואדרבה כשאתה עומד מול בחור ואתה לא גבהל, כשמבינים את המקום שבו הוא עומד והניסיונות שהוא מתמודד ואתה מסביר לו, מה יש שמה? 'בורות נשברים אשר לא יכילו המים', הבחור מבין את האמת. בחורים בתוך תוכם מלאים בכיסופים וברצונות גבוהים ושואפים רק לעבוד את ה', וצריך רק להדריך

התוכנית החינוכית הינה מקצועית ונבנתה מתוך ניסיון של למעלה מ-20 שנה שאנחנו עוסקים בתחום החינוך, ביחד עם אנשי חינוך מתוך החסידות ועם כלים חינוכיים מיוחדים, הבנו שיש צורך להבין את המקום של כל תלמיד וכאשר אתה נמצא במקום כזה שאתה מבין מה המניע שלו אתה יכול לגייס אותו למה שאתה רוצה ולהראות לו את ההצלחות שלו והמעלות שלו ולהביא אותו לעבודה אישית, כשזה מגיע מהמקום הפנימי שלו זה שווה לאין ערוך מאשר מקום שהוא עובד לשם המסגרת או בשביל הרב ומה יגידו.

המשגיח הרב יעקב שורין הינו מומחה גדול בנפש הנוער וידיו רב לו בהבנה של כל תלמיד, הרמי"ם הרב יוסף שלמה קרלינסקי והרב ישראל מרדכי שטרן, מלווים את התלמידים בכל ההיבטים תוך למידה והתבוננות משותפת בישיבות צוות שבועיות, מתוך המציאות הקיימת, ומשמיעת השטח, איך אפשר להתקדם ולפתח כל אחד במקום שלו.

מאת: אומן שלום

בס"ד הקמנו לפני מספר שנים את הישיבה הקדושה בדרכו של רבינו נחמן מברסלב עם קבוצה מכובדת של בחורים שרצו לעלות במעלות התורה בדרכו של רבינו, וברוך ה' היום ישנה קבוצה מגובשת בישיבה בשני שיעורים, הבחורים מגיעים מכל הארץ מבתים של משפחות חסידי ברסלב שהתקרבו לרבינו, חלקם הגיעו מהישיבה קטנה שלנו בביתר עילית, המיוחד בשישיבה הוא שיש דגש ושימת לב מיוחדת לחינוך לבגרות לעצמאות ודעת, בחורים מבינים את המקום של עבודת ה' ממקום פנימי ואישי של כל אחד ואחד ומתחברים ללימוד ממקום שהם ממש רוצים ללמוד מעצמם ומגיעים ע"י זה להישגים, יש אצלנו גיבוש חברתי ממש מופלא בחורים עם אהבה ואחוה ודאגה אחד לשני, לומדים על אחריות חברתית וברוך ה' אנחנו מצליחים מאוד לרומם אותם ולהוביל אותם בדרך המלך.

חבורות ושיעורים למקורבים!

לדיווח על שיעורים ועוד נא להשאיר הודעה

בקו 'חניכי הישיבות' – ברסלב, בשלוחה: 42

לפרטים	יום ושעה	מגיד השיעור	נושא השיעור	עיר
	יום שלישי ב-8:30 בערב	הרב שרגא זילברמן שליט"א	התחזקות	בני ברק
0548487317	פעם בשבוע	לומדים בחבורה: חבורת חניכי הישיבות – ברסלב ב"ב	'תמימי דרך' הליכה עם תורה	בני ברק
0548496139	מוצאי שבת בבית פרטי בשעה: 10:00	לומדים בחבורה	ליקוטי הלכות	בני ברק קריית הרצוג
0548496139	בכל ליל שבת מברכים	נושא בפרשה	שיעור התחזקות	בני ברק קריית הרצוג
0548517128	יום שני בערב לבחורים	רבנים שונים	התחזקות	בני ברק
0548528387	יום שישי בשעה: 11:00 בבוקר	לומדים בחבורה	לימוד לקוטי מוהר"ן	בית שמש

שאפשר ממש להגיד עליהם שהם בגדר של עובדי ה', ממקום רציני ובוגר.

וכעת במצב של מגיפת הקורונה, איך אתם מתמודדים?

מבחינה בריאותית עם ישראל צריך רחמים גדולים, שהקב"ה ישלח רפואה שלימה לכל החולים. אבל מבחינה רוחנית אני חושב שאדרבה כל המצב הזה של הקורונה עשה בירור גדול מאוד אצל כולם ובמיוחד אצל התלמידים, כל אלו שחזרו אחרי ההפסקה הגדולה שהייתה בחודש ניסן, לאחר שהות של חודשיים בבית, הבינו שבאמת כל חשקם זה רק לשבת בהיכל ה' ולהתרומם בעבודת ה', להתעלות בדרכו של רבינו, וכשלוומדים ומדגישים את עצות האמת שבספרי רבינו, והולכים להתבודד, אז מפתחים יכולת ורצון שהופך לכלים מעשיים, ויכולים אז לשבת וללמוד בצורה ברורה בלי טרדות כלל. הזמן קיץ הזה שהיה עכשיו, לא היתה תקופה כזו מאז שהקמנו את הישיבה, הבחורים

יוצאים ליער להתבודד מתי שהם רוצים בהפסקות ולאחר הסדרים, יש הרבה מעיינות ובורות מים ומקוואות בקרבת מקום, ובמרכז השכונה יש את בית הכנסת דחסידי ברסלב הר נוף שהקים הרה"ח ר' משה בינגשטוק שליט"א, מידי שבת יש פעילויות וזה מרכז גדול תוסס חיים, הבחורים מחוברים לשיטבל הזה ועוסקים בעבודת ה' מתוך חיבור והתקשרות לקהל אנשי שלומינו.

בית המדרש גדול ורחב ידיים וכמו שאמרנו עם הנוף המדהים לוואדי של בית זית, החדר אוכל מרווח עם אוכל מושקע ברמה גבוהה, תנאי פנימייה מעולים, הרבה פעילות גיבוש חברתי, גם בצורת חבורות שהבחורים משתתפים ומוסרים, ומביאים משפיעים מכל רבני אנ"ש כמו הרב ישראל מאיר ברנר שליט"א שבא מספר פעמים לישיבה למסור שיחות. הבחורים כולם מקבלים את הדברים בצמא, הם כלי קיבול גדול

ולכוון אותם, לתרגם להם את זה למקום מעשי. אמנם יש נוער שהרחוב נוצץ להם אז הם גם לא מגיעים לישיבה, אבל בחור שתופס את עצמו ולא משנה מה המניע, והוא כבר מגיע למקום כזה שהוא יכול להתעלות בו, אז אדרבה, הוא מבין שהוא מתמודד, שיש שתי צדדים, יש את הרחוב הטמא ויש את הקדושה, ואת החיבור האמיתי לחיים כל אחד מרגיש בנפש שלו, והמטרה שלנו זה רק לכוון אותו ל'ובחרת בחיים'. שאת ההצלחה האמיתית שלו בחיים גם בעולם הזה וגם במקום הנצחי, זה רק בקדושה. מה שנוצץ ברחוב יכול לתת אולי משהו רגעי וזמני בלבד, אבל לטווח ארוך, לחיים שלו, כולם יודעים את זה שאין לנו רק את התורה הקדושה. ולכן כל בחור רוצה טוב, רוצה קודש, רוצה טהרה. ואם אתה נותן לו את התנאים הטובים ואתה מבין אותו ויודע להראות לו את ההצלחות, אז הצלחה גוררת הצלחה. זו דרכינו וברוך ה' אנחנו רואים סייעתא דשמיא עצומה בדרך הזו, והבחורים כולם מוצאים את דרכם ועולים ומתעלים.

בתקופה הקודמת הייתם בביתר עילית ועכשיו עברתם להר נוף, מה התחדש במקום החדש?

אכן מאז שעברנו לירושלים עיר הקודש הישיבה עלתה בכמה רמות, עם חיות חדשה וחזקה, התנאים ממש טובים, ויש בשכונה גם קהילה גדולה של ברסלב, בראשות הרב אליהו עטיה שהוא אחד המשפיעים הגדולים של ברסלב, אנחנו נמצאים במבנה גדול ומרווח על קו היער ממש עם נוף פנורמי של יער ירושלים הנשקף מכל חלון ועבור בחורים זה המקום הכי אידאלי הם

הסולם אז זה כיוון של עלייה, כשבחור בעלייה והוא מסתכל אחורה ורואה את ההישגים שלו זה נתן לו כח להמשיך ולעלות עוד, למרות שכאשר מסתכלים למעלה הדרך עוד רחוקה, הדבר הכי חשוב זה להמשיך לעלות ורק ככה אפשר להתעלות.

הרבה מדברים על המצב הכלכלי בתקופת הקורונה והקושי של הישיבות והכוללים לשרוד, איך זה אצלכם?

בתוך עמי אנוכי יושבת, ואכן התקופה הזו הביאה אותנו כמו את כולם למצבים קשים כלכלית, נעשית עבודה קשה להגדלת תקציבים וגיוס תרומות ותשלומי שכר לימוד כאשר המצב הכלכלי ואי-הוודאות פוגע בכלם הדבר קשה שבעתיים, בכל-זאת לא הורדנו ברמה ולא קימצנו בהוצאות לטובת הבחורים. וב"ה רואים גם בזה סייעתא דשמיא עצומה שלמרות קשיי התקופה כשאינן גישה לתורמים, והעשירים היום בתקופה של לחץ והם מעדיפים לשמור על הכסף שלהם אצלם, ראינו ממש ניסים גלויים ועוד נראה בעזרת ה' ניסים עוד יותר גדולים.

לפניות וייעוץ מקצועי ניתן ליצור קשר עם המשגיח ר' יעקב שורין –
0548462621

אליו עם תחילת הזמן לעודדו ולחזקו, הוא חזר לשיבה לזמן קיץ חזק עם כל הברען וברוך ה' חפץ ה' בידו הצליח ללמוד ולהתעלות ולמצוא חשק בתורה ועם סיום הזמן הזה אני יכול להגיד עליו שעדיין לגדולות, יש לו משפחה חשובה מאוד ורואים שכאשר מתעוררת הנקודה הפנימית ממקום טוב ונכון ומכוונים אותה לדרך הנכונה, זה עושה בירור גדול בראש, פתאום כשרואים שהעולם נסגר ואתה יושב בבית אז אתה עושה חשבון נפש עם עצמך, ואז נפתחים המוחין, ומוצאים מהי הדרך לבחור ללכת בה.

היה בחור שסוף זמן קודם ממש הסתובב מדוכדך ובקושי היה מצליח לקום לתפילות, כשהוא חזר לשיבה הזמן הזה, הוא בא בכזו התעוררות, השתתף בכל בוקר בתפילות ובשיעורים בחיות חדשה וכך סחף אחריו גם בחורים חלשים וצעירים יותר, לקום בבוקר מוקדם עם אור בעיניים, ולעשות רצון ה'.

אני לא אומר שאין קשיים, אבל כולם עם כיסופים להתקדם, כולם מבינים שהקורונה באה להעיר אותנו ולהאיר לנו את בהירות הדרך. אומרים שלא משנה באיזה שליבה בסולם אתה נמצא, העיקר שאתה כל הזמן על

למדו פי כמה ממה שהם למדו כל זמן חורף שהיה, כי הם החליטו שזה מה שנותר לנו לעשות בתקופה כזו וזה כל מה שהם רוצים, להיות שייכים לקדושה, להחזיק חזק בעקבתא דמשיחא בתורה הקדושה. וממש השקיעו שבוע אחרי שבוע בלימוד חזק, עם מבחנים, ורואים ומרגישים את זה בשטח, בית המדרש בוער בשטייגען, והתוצאות מתבררות גם בדוחות השבועיים של הצוות.

לקראת סיום הזמן עשינו אסיפת רבנים ועברנו על כל בחור לראות את ההתקדמות והנקודות הטובות שלו, וזה ממש לא יאומן לאיזה דרגות בחורים הגיעו בזמן הזה, בגלל שאנחנו ישיבה קטנה יחסית אז היינו במתכונת של קפסולה וכל הבחורים ישבו כל ה-8 שבועות האלו בלי לצאת ללא צורך, אז ההתעלות הייתה ביחד כשכל אחד עוזר ותומך בשני, וברוך ה' שזיכנו לראות את הברכה וההצלחה הזו.

האם באפשרות הרב לתת לנו דוגמא או סיפור כלשהו המיוחד לתקופה זו?

היה בחור אחד שסיים את זמן חורף והוא גמר בדעתו שהוא לא חוזר יותר לשיבה, מאוד קשה לו הגמרא ולא מתאים לו ללמוד בישיבה, ועם כל הבידוד של הקורונה הוא התעורר ולקח את זה לתשומת ליבו וכשהתקשרנו

מעוניין שהעלון ימשיך להיות מודפס? אנו זקוקים לתרומה שלך!

ניתן לתרום דרך 'קהילות' בקופת 'עלמא דאורייתא'. או דרך קו 'חניכי הישיבות' - ברסלב: 077-31-40-331 בשלוחה: 09. לתרומה בדרכים נוספות נא להתקשר: 054-848-73-17

מנוי לגיליון המקורבים!

חדש! ניתן לעשות מנוי לקבלת עלון 'המקורבים' וכן את עלון 'הקבוצ' עד לביתכם דרך מכשירי 'קהילות' שבבתי הכנסת. ב-20 ש"ח לחודש. חפשו: **עלמא דאורייתא**. המנוי על-דעת המערכת! לברורים: 054-848-73-17

מידעון 'לחניכי הישיבות' - ברסלב

עלון הקבוצ (יו"ל ע"י ארגון 'הקבוצ') - ניתן לקבל את העלון בדוא"ל בשליחת בקשה לכתובת: vhecmu@gmail.com
עלון המקורבים - ניתן לקבל את העלון בדוא"ל בשליחת בקשה לכתובת: E0773140331@GMAIL.COM

שידוכים ל'מקורבים': נפתח מאגר שידוכים ייחודי ואיכותי מבית 'הקבוצ', המיועד לבני הישיבות שהתקרבו לרביה"ק ומחפשים שידוך בסגנון זה.

להרשמה וקבלת טופס: 058-32-60-647 או בכתובת: GMAIL.COM@A9996560

ניתן לקבל **מידע כללי ומקיף בחסידות** ע"י 'ברסלב גלובל' בכתובת האימייל: info@breslevglobal.com

בשבת אין לברור את העלון אלא על-מנת לקרוא ממנו מיד אפילו מעט

אמר רבינו הקדוש: "רציתי שהעניין שלי יתפשט בלבבות האנשים המתמידים בעבודתם כאנשי ליטא!"

(שיח שרפי קודש ח"ב, סימן נז"ד)